

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku [...] Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w W.
przy uczestnictwie Miasta W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 4 marca 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wnioskodawczyni w skardze kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości, a także oczywistą zasadność skargi. Po pierwsze, skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Wywód w niej zawarty nie dowodzi, aby Sąd II instancji w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożył lub zastosował prawo. Skarżący zajmuje odmienne stanowisko, ale jej argumenty nie wykraczają poza polemikę z rozstrzygnięciem Sądu i mogłyby co najwyżej służyć uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, lecz już nie świadczą o oczywistej zasadności skargi. Po drugie, skarżąca podnosi kwestię występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości. W pierwszej kolejności ma to wynikać z potrzeby wykładni art. 339 k.c. i oceny, czy ubieganie się o nabycie prawa użytkowania wieczystego wyklucza uznanie ubiegającego się za posiadacza samoistnego. Sama skarżąca udziela w skardze na to pytanie odpowiedzi, powołując postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1999 r., I CKN 430/98 (OSNC 1999, nr 11, poz. 198), z którego jasno i przekonująco wynika, że takie starania świadczą co najwyżej o złej wierze, lecz już nie o zależnym charakterze jego posiadania. Zagadnienie to nie uzasadnia zatem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie tylko dlatego, że jego rozstrzygnięcie nie budzi wątpliwości ani interpretacyjnych, ani w judykaturze, ale też z tego powodu, że nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Lektura zaskarżonego postanowienia dowodzi bowiem, że Sąd oceniał samoistny charakter posiadania wnioskodawcy w świetle całokształtu stanu faktycznego - ubieganie się przez wnioskodawcę o ustanowienie na jego rzecz prawa użytkowania wieczystego było tylko jednym z argumentów ocenianych przez Sąd, lecz nie argumentem wyłącznym. Co więcej,

Sąd wyraźnie w uzasadnieniu powołuje podane postanowienie Sądu Najwyższego oraz nie kwestionuje jego trafności. Tak samo należy ocenić występowanie przez wnioskodawcę o zgodę na dokonanie różnych czynności budowlanych - znów był to tylko jeden z argumentów branych pod uwagę przez Sąd. Wreszcie za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przemawia też wskazywana w skardze potrzeba określenia chwili i okoliczności objęcia nieruchomości w posiadanie dla oceny tego posiadania jako samoistne. Zakładając nawet trafność stwierdzenia skarżącego, że chwila i okoliczności nie są znane, nie determinuje to rodzaju posiadania. Oceny samoistnego charakteru posiadania dokonuje się w świetle całokształtu zachowania się posiadacza - czy zachowuje się on jak właściciel.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

jw